

Багато років тому мені довелося майже дев'ять тижнів провести у лікарні. Це було у Нью-Йорку, і вночі з мого ліжка було чудово видно Крайслер-білдінг у всій її геометричній пишноті вогнів. Удень краса будівлі блякнула, і згодом вона ставала ще однією величезною спорудою, що бовваніла на тлі блакитного неба, а всі будинки міста здавалися чужими, мовчазними, далекими. Був травень, а потім червень, і я пам'ятаю, як стояла біля вікна й дивилася на вулицю, спостерігала за молодими жінками — мого віку — у весняному одязі: як вони йдуть на обід, як схиляють голови у розмові, як вітер тріпоче їхні блузки. І думала, що коли вийду з лікарні, то ніколи більше не йтиму тротуаром без відчуття вдячності за те, що я серед цих людей, і упродовж багатьох років я саме так і робила — пам'ятала про вигляд з лікарняного вікна та тішилася вулицею, якою йшла.

То була проста історія: в лікарню мене поклали, щоб видалити апендикс. Через два дні після операції мене почали годувати, але їжа в моєму тілі не трималася. А потім піднялася температура. Лікарі не могли зрозуміти, що ж пішло не так, не вдалося й висіяти якісь бактерії. Ніхто так і не дізнався, що ж це таке було. Через одну крапельницю мені вливали фізрозчини, щоб здолати зневоднення, через іншу — вводили антибіотики. Обидві були прикріплені до металевого штативу на хитких колесах, який я тягала за собою, щоправда, швидко втомаювалась.

На початку липня хвороба, що б це не було, відступила. Але до того часу мій стан був дуже дивним: мене у буквальному сенсі лихоманило від чекання, і це мене дуже мучило. Вдома на мене чекали чоловік і дві маленькі донечки; я страшенно сумувала за своїми дівчатками і так за них хвилювалася, що боялася, як би це хвилювання не погіршило іще більше моє самопочуття. Мій лікар, до якого я була дуже

прихильною, — єврей із широким обличчям, на плечах якого ніби лежала тінь смутку (я чула, як він розповідав медсестрі, що його бабуся, дідусь і три тітки померли у концентраційних таборах), у нього були дружина та четверо дорослих дітей тут, у Нью-Йорку, — цей прекрасний чоловік, думаю, пожалів мене і дозволив моїм дівчаткам (їм було п'ять і шість років) навідати мене, за умови, що вони здорові. Їх привела моя подруга, і я побачила, які брудні були їхні маленькі личка та волоссячко, тож посунула свій штатив із крапельницями у душ разом із ними. Доньки заверещали: «Мамо, ти така худа!» Схоже, вони і справді злякалися. Діти сиділи зі мною на ліжку, поки я рушником сушила їм волосся, а потім малювали, але з острахом, не перериваючись щомиті на запитання «Мамусю, тобі подобається? Мамусю, а подивись, яке у моєї принцеси плаття!» Дівчатка дуже мало розмовляли, особливо найменша, здавалося, вона взагалі втратила мову, і коли я її обняла, то побачила, як випнулася її нижня губа

та затремтіло підборіддя — мала так старалася бути сміливою. Коли вони пішли, я не дивилася у вікно, не дивилася, як вони ідуть геть із моєю подругою, що не мала своїх дітей.

Мій чоловік Вільям, певна річ, був зайнятий домашнім господарством і роботою, тож не міг часто навідувати мене. Коли ми лише познайомилися, він якось сказав мені, що ненавидить лікарні — його тато помер в одній із них, коли Вільяму було чотирнадцять, — і тепер я розуміла, що ж він мав на увазі. У палаті, куди мене поклали спочатку, поряд помирала літня жіночка; вона знову і знову кликала когось на допомогу, й мене шокувало, наскільки байдужими були медсестри до її благань. Мій чоловік не зносив такого — він просто не міг приходити до тієї палати, тож попросив лікарів перевести мене в одномісну. Наш страховий поліс не покривав таку розкіш, а отже, наші заощадження з кожним днем танули. Я була вдячна чоловікові, що мені не доводиться чути ридань бідолашної жінки, та коли б хто знав, як мені було самотньо! Щоразу,